

mama után
et s eltökélte,

na, mert Béla
gy időre s ad-
g nemsokára
lei. És Peti
a boldog lett.
a kerülhettek
nem élt többé.
is boldogab-
olgot fürkés-
eknek az fajt,
és gyöngéd-
iránt, ezért
nagy fiu rop-
Azontul rajta
is eljék magu-
gy is eléggé
retettel aztán
sztike és Ja-
a lehetetlen
emmiféle va-

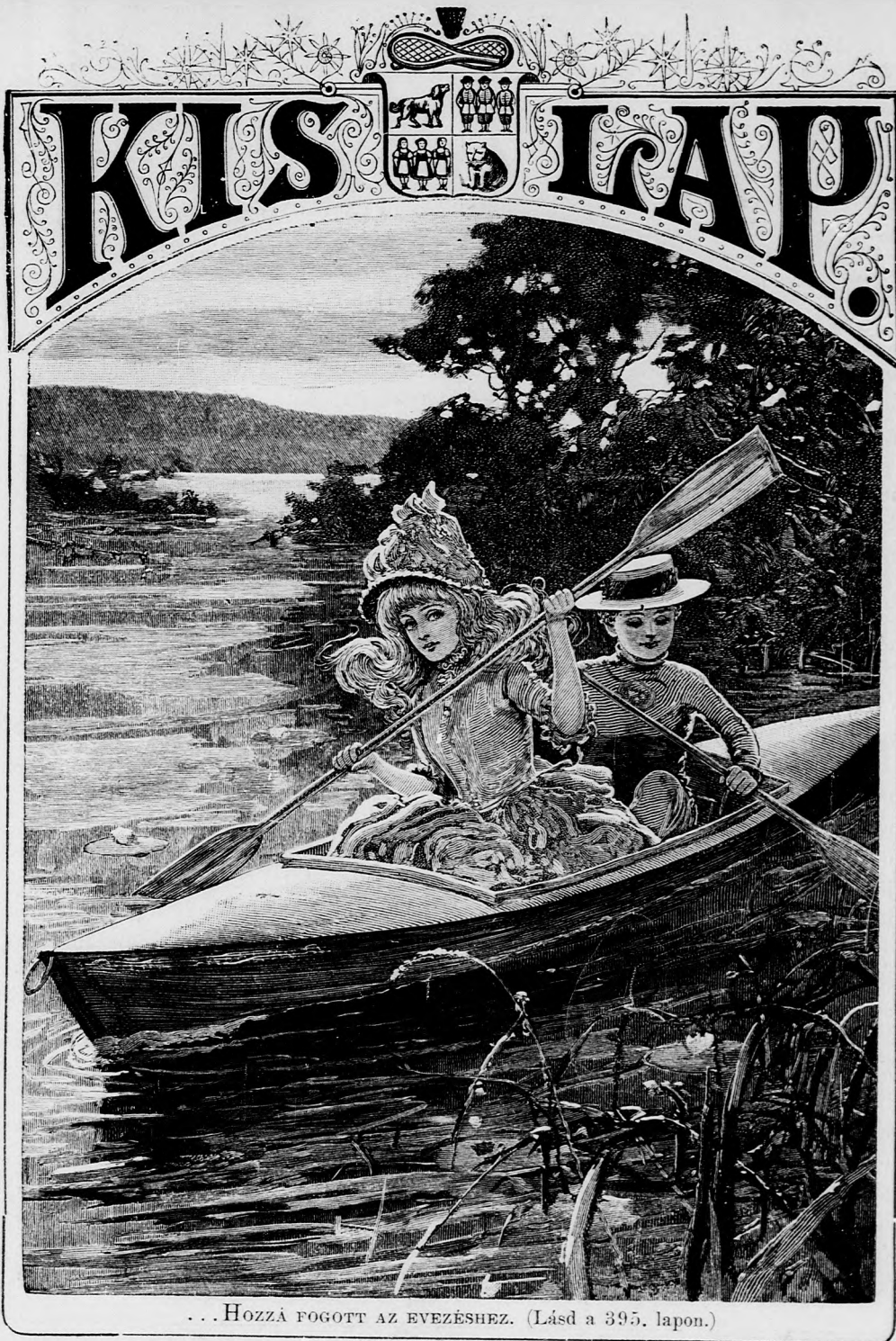
g.

ak gyámoltó-
Márta és Ká-
la küldeménye
1 frt., Apa 1
k bácsi 1 frt.,
kr., Gyulácska
int tiszta jöve-
helyben a beki-
ég Posztóczky
a) 14 frt 64 kr.

et» ezimü napi-

a kegyes ala-
Forgó bácsi.

t és Forgó bácsi

...HOZZÁ FOGOTT AZ EVEZÉSHEZ. (Lásd a 395. lapon.)

A SZÖRNYETEG.

— Rege a görög ó-korból. —

(Nagyobbacska fiuknak elmeséli Szidi néni.)

(Vége.)

BELLEROFON félt, hogy soha többé nem látja; keserűen megbánta nagylelkűségét. Egyszerre azonban ott csillámlott a fénylő pont... közelebb-közelebb ért és íme: visszajött Pegazus!

Ezen erős próba után már nem volt mit félni a szárnyas paripa megszökésétől. Pegazus és Bellerofon megszerették egymást és föltétlenül bíztak egymásban. Este egymás mellett háltak, Bellerofon átfonta karjával Pegazus nyakát; de nem vigyázatból, csak szeretetből.

Az első napsugár már ébren találta őket, amint jó reggelt kívántak egymásnak: kiki a saját nyelvén.

Igy éltek néhány napig és ezalatt mindjobban megismerkedtek. Nagy kirándulásokat tettek a levegőben és néha olyan magasra repültek, hogy a föld alig látszott nagyobb, mint a hold. Elmentek messze-messze és bámulatra ragadták az embereket, akik azt hitték, hogy a szép ifju az ezüstös szárnyu paripán egyenesen az égből szállt alá.

Bellerofonnak nagyon megtetszett ez az életmód. Nem is kívánt magának jobbat, mint örökké így élni ott fenn a tiszta kék levegőben, mert ott a felhők fölött mindig szép verőfényes volt az ég, akármilyen csunya esős idő járt is a földön. De nem tudta elfelejteni a Chimerát és azt, hogy megígérte Jobates királynak, hogy megöli a szörnyeteget.

Midőn tehát már megszokta a röplést, arra tanította Pegazust, hogy minden szavára ügyeljen és minden legcsekélyebb kézmozdulatát megértse; végre elhatározta, hogy elindul a veszedelmes kalandra.

Hajnal hasadtakor, alig hogy fölébredt, szeliden megcsipkedte paripája fülét, hogy felköltse. Pegazus azonnal talpra ugrott és néhány mérföldnyi magasságra szállva, ott a hegy csucsán egy kicsit pajkoskodott, avval mutatva, hogy ébren van, és kész akármilyen kalandra. Ezután zengős nyerítéssel ereszkedett le Bellerofon mellé, oly könnyedséggel, mint mikor ágra száll a veréb.

— Nagyon szép volt, Pegazusom! kiáltott feléje Bellerofon és gyöngéden megsimogatta a ló büszke nyakát. — De most, kedves paripám, most jön csak a nehéz munka. Ma küzdünk meg a rémes Chimerával!

Megreggeliztek. Pegazus maga tartotta oda fejét, hogy ura felkösse a kantárt. Azután mindenféle ugrálással, mókázással mutatta türelmetlenségét, míg Bellerofon felkötötte kardját, fölvette paizsát, és harcra készült. Miután már megvolt mindennel, felült a lovára és szokása szerint néhány mérföldnyi magasságra szállt föl egyenesen, honnan könnyebben tájékozhatta magát. Nyugot felé fordítá a fejét Pegazus és elszálltak Licia felé. Röptükben utolértek egy hatalmas királysast; még mielőtt ez kitérhetett volna az utjokból, oly közel értek hozzá, hogy Bellerofon igen könnyen foghatta volna meg a madár bal lábát. Villám sebese haladván, még kora délelőtt volt, midőn

előtűnt Licia magas hegységei, mély, sötét völgyeivel.

E zord völgyek egyikén ütötte fel tanyáját a bős Chimera. Egy felhő fölött lebegvén, mely eltakarta őket, annak széléről kényelmesen tekintett alá Bellerofon a hegyekre és völgyekre. Eleinte nem mutatkozott semmi különös. Vad, kietlen, kopár szikla volt, amit látott. A vidék rónaföldjén leégett házak romjai füstölögték és itt-ott a mezőn elheverve holt nyájaknak a csontváza hevert.

— Ezt bizonyosan a Chimera tette! gondolá Bellerofon; de hol lehet a szörnyeteg?

Első pillantásra semmi sem árulta el annak jelenlétét — épen semmi. Hacsak nem az a három füstfelleg, mely egy barlangból jött ki és büzével elrontotta a levegő tisztaságát. A barlang épen Pegazus és Bellerofon alatt volt, körülbelül ezer lábnyi mélységben. A füstnek, midőn sűrű fekete gomolyokban szállt lassan fölfelé, oly átható, vissza taszító kénzaga volt, hogy Pegazus tüszkölt bele és Bellerofont is köhögésre ingerelte. A nemes paripa, mely eddig csak legtisztább légkörben élt, annyira undorodott tőle, hogy erősen megrázkódva, egy mértföldnyire menekült a büztől.

De Bellerofon visszatekintvén, valamit látott, amire meghuzta a kantárszárát és vissza fordította Pegazust. Jelt adott, melyet az okos állat azonnal megértve, lassan lebecsátkozott, míg alig embermagasságban lebegett a völgy sziklái fölött. Előttük volt a barlang nyílása, melyből a három füstfelleg tódult ki. De most ezen kívül még mást is látott Bellerofon. Ott

benn a barlangban mintha néhány vadállat feküdt volna egy halomban. Annyira össze voltak gomolyodva, hogy nem lehetett őket egyenkint fölismerni; de fejük után itélve, egyik a bálványkigyó volt, másik a vad oroszlán, harmadik a csúf kecske-bak. Az oroszlán és a bak aludtak, de a kigyó ébren volt és leselkedve nézett körül villogó szemeivel. A legcsudálatosabb pedig az volt, hogy a három füstfelleg csakugyan ennek a három fejnek a leheletével jött ki. Oly különös, oly megdöbbentő volt e látvány, hogy Bellerofonnak, bár ilyennek képzelte a Chimerát, abban a perczen nem jutott eszébe, hogy ime valóban ez lehet. Pedig ez volt a barlangja. A kigyó, oroszlán és bak nem voltak külön, hanem mind a három fej egy roppant testhez tartozott. A csúf, gonosz teremtés! Még álmában is valami szerencsétlen áldozat maradványait szoritotta karmai közt!

Végre tehát felismerte Bellerofon. Villámként cikázott át agyán a gondolat: hogy ime, itt van a Chimera! Pegazus is, ugy látszott, szintén csak most ismerte föl, és nyerítése oly harsány lett, mint a harcra hívó trombitaszó.

Erre a harsogásra Chimera egyszerre kapta fel mindahárom fejét és systergó lángokat eresztett ki szájából. Mielőtt még Bellerofon meggondolhatta, mit tegyen, a szörnyeteg kihömpölygött a barlangjából, és mérgesen csapkodva a farkát, hatalmas ugrással feléje vágott. Ha Pegazus kevésbé gyors, bizonytalán eléri és lezúzza őket a Chimera s vége lett volna a harcznak, még mielőtt jóformán megkezdődött. De Pegazus sem hagyta el magát

egy könnyen. Vagy két szempillantásban fenn volt a felhők között, prüszkölve felháborodásában. Nem félt, de remegésfogta el, annyira utálta e gonosz, rút teremtet.

Ezalatt a Chimera a kigyófarka legvégére ágaskodott, lábaival a levegőbe kapkodott és három fejéből szikrázó, perzselő tüzet hányt Pegazus és a lovasa felé, egyszerre ordítva, mekegve és sziszegve. Bellerofon megfeszítette paizsát a karján és kivonta kardját.

— És most dicső lovam, sugá Pegazusnak a fülébe, most segíts legyőzni e rémes szörnyeteget. Ha nem segítesz, egymagad szállsz vissza magányos otthonodba. Mert vagy megölöm a Chimerát, vagy ő tapodjaszét a fejemet, melyet annyiszor hajtottam édes nyugalomra a te büszke nyakadra.

Pegazus nyerített.

Halkan, zengőn; és szeliden dörzsölözött az ő kedves gazdájához. Így mondta meg neki a maga nyelvén, hogy inkább elvész, semhogy elhagyja azt a kit szeret.

— Köszönöm Pegazusom, mondá Bellerofon. És most előre hű paripám! Támadjuk meg a szörnyeteget!

Ezzel megfeszítette a kantárszárat és Pegazus villámsebessen szállt le, egyenesen Chimera három feje fölé, és Bellerofon a pallosával nagy ütést mért a szörnyeteg felé! De mielőtt még megláthatta, talált-e vagy sem: paripája elszállt vele. Pegazus tovább repült, de hirtelen ismét vissza fordult a Chimera felé. Ekkor látta csak Bellerofon, hogy egészen átvágta a bak fejét, mely csak vékony bőr foszlányon lóg alá a törzséről. Hanem hát a megmaradt kigyó és oroszlánfejek annál bővebben és

dühösebben okádták a tüzet, sziszegve és ordítva.

— Ne félj, drága lovam, mondá Bellerofon, még egy ilyen csapással elnémitjük az ordítását vagy a sziszegését.

És ismét meghúzta a kantárszárat. Pegazus megint leszállt a Chimera fölé és villámként csapott le ismét Bellerofon pallosa a szörnyetegre. Csakhogy ezuttal nem jártak oly jól, mint először, mert a Chimera éles karmaival megsebezte az ifju vállát és megszagatta a nemes paripa szárnyát. De viszonzásképp Bellerofon halálosan megütötte Chimerának oroszlán fejét és most az is lecsüngött, tüze már csaknem kialudt és sűrű fekete füstgomolyokkal lehelte ki életét.

Csak a kigyófej állt még. Magába szedte mind a három fejnek ádáz dühét. Ötszáz ölnyire szórta lángoló tüzét és oly harsányan sziszegett, hogy Jobates király ötven mértföldnyi távolságra meghallotta és remegve kelt föl trónjáról.

— Jaj nekem és népeimnek! sohajtá a szegény király. Eljött a Chimera, s megesz bennünket, végkép elpusztít!

Ezalatt Pegazus ismét kipihent a felhőkben; boszusan nyerített és szemének tiszta fénye szikrát szórt. Mily egészen más volt ez, mint a Chimera büzös, homályos tüze.

— Vérzel, dicső lovam? kiáltá Bellerofon, kevésbé törődve a saját sebével, mint a halhatatlan paripa bajával, kinek soha sem szabadott volna megérezni a fájdalmat. — De megfizet ezért a csuf Chimera az ő harmadik fejével!

És megbillentve a kantárszárat, kevély vezérszóval irányozta Pegazus röp-

tét a szörnyeteg felé; de nem föléje, mint eddig, hanem szemben vele.

A Chimera, midőn második fejét is elveszítette, duhöngött fájdalmában és bösz haragjában. Ugy izgett-mozgott félig a levegőben, hogy lehetetlen volt kitalálni, tulajdonképen melyik elembe való is. Oly tágra nyitotta undorító száját, hogy Pegazus egyenest a torkába szállhatott volna, lovasával együtt. Midőn közeledtek, oly borzasztó lángot fujt feléjük, hogy Bellerofont és híj lovát tűzbe borította, mely megperzselte Pegazusnak a szárnyait, Bellerofonnak pedig szőke fürtjeit, és mindkettőjüket kelleténél jobban fölmelegítette.

De ez semmi sem volt ahhoz képest, ami most következett.

Midőn a szárnyas paripa körülbelül százsz lábnyira jött közelébe a Chimerának, ez óriási ugrással elérte Pegazust, undorító testének egész súlyával reá nehezedett, beléje kapaszkodott, körülkulcsolta és kigyófarkát erős csomóban tekerte köréje. A nemes légi paripa felszállt a magasba, a hegyek ormai, a felhők fölé, míg már alig látszott alatta a föld. Az ügyefogyott, földi szörnyeteg pedig még mindig rajta csüngött undok testének egész súlyával, de nem bírta akadályozni a fényes légi teremtményt magas röptében. Bellerofon azzal hátrafordulva, szemtől szemben találta magát a csuf Chimerával, és csak eléje tartott paizsával védhette magát tüzes lehellete és iszonyú karmai ellen. Paizsa széléről pedig keményen nézett a szörnyeteg villogó vad szeméibe.

De a Chimera, örült fájdalmában, nem volt oly éber vigyázattal önmagára,

mint szokott lenni. Minden erejével ellenébe kapaszkodva, fedetlenül maradt a teste és Bellerofon a nyelégig döfte vasát a szörnyeteg szívébe...

A kigyófark azonnal feloldotta csomóját, a Chimera eleresztette Pegazust és a rémitő magasságból lezuhant a földre. De a tűz, mely benne égett, nem aludt ki; ziháló lélekzete szitotta a lángokat és gyorsan emésztette fel a haldokló Chimera önmagát; lenn pedig az emberek azt hitték, hogy üstökös. De kora reggel arra jött néhány munkás ember és nagyot bámultak, midőn néhány holdnyira teleszórva találták a mezőt hamvakkal. Középen pedig nagy halom fehér csont emelkedett ki oly magasra, mint egy széna kazal. És semmi egyéb nem maradt fenn a rémes Chimerából.

Midőn Bellerofon látta, hogy győzött, előre hajolt és könnyes szemekkel csókolt meg az ő drága Pegazusát.

— Vissza most, dicső lovam! Vissza Piréne forrásához!

És Pegazus kiterjesztette csillogó ezüst szárnyait és játszi könnyedséggel vitte vissza hős lovasát Piréne forrásához. Ott találták az aggastyán botjára támaszkodva; a paraszt gazda a tehenet itatta és a fiatal leány a korsóját merte tele vízzel.

— Már emlékszem, mondá az aggastyán; láttam én e szárnyas paripát ifju koromban, de akkor százszor szebb volt, mint most.

— Van nekem egy igás lovam, aki százszor feléri ezt a szárnyalékot, mondá fitymálva a parasztgazda. Hogyha enyém

volna ez a ló, legelőször levagdálnám a szárnyait.

A leány nem szólt semmit. Szegényke mindig roszkor ijedt meg. Elfutott, elejtette és eltörte a korszóját.

— Hol van a szelid kis fiu? kérde Bellerofon, a ki nem hagyott el bánatomban és soha sem fáradt ki engem vigasztalni, bátorítani?

— Itt vagyok, kedves Bellerofon! mondá a gyermek szeliden.

A jó kis fiu mindennap eljött Piréne forrásához, megvárni barátját. De midőn meglátta Bellerofont, a mint tündöklő paripáján kibontakozott a felhőköl, visszavonult a bokor mögé, hogy a körül állók ne lássák meg kitörő könyeit.

— Győztél! mondá sugárzó örömmel és barátja térdéhez simult. Tudtam, hogy győzni fogsz!

— Igenis, győztem, kedves gyermek! mondá Bellerofon, leszállva lováról. — De ha te nem biztattál volna szeretettel, kitarító reménnyel, én nem vártam volna meg Pegazust, soha sem szálltam volna a felhők fölé és soha sem győztem volna le a rémes Chimerát. Neked köszönök én mindent, édes kis barátom! És most — vissza adjuk Pegazusnak a szabadságát.

Ezzel levette a tündérkantárt a paripa büszke nyakáról.

— Légy szabad Pegazus, örökön örökké! — mondá, és könyek tódultak szemibe. — Légy szabad és boldog! Oly boldog, mint amilyen bátor vagy!

De Pegazus szép fejét Bellerofonnak a vállára hajtotta és semmi sem bírta reá, hogy nélküle elszálljon.

— Nem hagysz el engem! kiáltá Bellerofon kitörő örömmel és átkarolta a gyönyörű légi teremtest. — Hát maradj nálam, a meddig szeretsz, a meddig akarsz! És most együtt megyünk el Jobates királyhoz, és megmondjuk neki, hogy meg van ölve a Chimera!

Erre Bellerofon megcsókolta a gyermeket, megígérte neki, hogy eljön megint és elszállt.

ÉVA KERTJE.

ÉRIK a cseresznye,
Érik a meggy:
Szaladj ki kertedbe
Évike, s szedj!

Kosarad szedd tele,
S hozd be nekünk;
Mily zamatos, üde! —
Van sok, együnk!

A SZÜNET NAPOK ELSEJE.

— Beszélyke, képpel a czimlapon. —

EBBEL-lobbal, mint egy kis forgószél, rontott be Etelka.

— Apa! Apa, kedves apa!

Hány az óra?

— Fél tizenkettőre, kedvesem.

— Csak fél?! De hiszen az borzasztó! Nem is lehet az, apácska!

— Már ugyan miért ne lehetne, kis oktondi? szólt az apa mosolyogva.

— Hiszen olyan rettentően régen volt az, mikor azt mondtad, hogy egy negyed tizenkettőre!

— Az ám, épen egy negyedóra. Csak az imént voltál itt, kizavartál a munkából és most épen bele akartam újra fogni, hát már megint itt vagy.

— De mikor oly soká nem jön az a Berti!

— Majd megjön, mikor ideje lesz. Tizenkettőkor érkezik a vonat az állomásra, onnan egy negyedóra alatt ide ér. Addig pedig hiába nyugtalankodol, mert a vonat azért nem érkezik hamarább. Az ilyen türelmetlenkedés nagy hiba. Keress magadnak valami foglalkozást, engem pedig ne zavarj többé, mert sürgetős irni valóm van.

Igy már nem tehetett mást Etelka, mint hogy kisétált a kertbe, onnan pedig a hátsó ajtócskán ki a mezőre, a folyóhoz. Nagyot akart sétálni, ezzel legjobban eltelik az idő. Ott a folyónál különben is szeretett járni és még inkább szeretett volna a tulsó partra jutni, mert ott bozotos volt a part és sok szép vízi liliom nőtt.

— Majd ha Berti itt lesz, talán eljutunk oda, szedhetek azokból a szép virágokból. De már talán itt is van... már legalább egy órája, hogy apácskánál voltam. No, még csak az kellene, hogy Berti megérkezzék és én ne legyek ott! Szaladok is vissza!

Szaladt is, hogy szinte kifogyott a lélekzete, pedig biz ezt meglehetősen hiába cselekedte. A kocsi még nem volt ott az udvaron, Berti még nem érkezett meg.

— De most már megvárom itt a kapunál...nem mozdulok innen.

Nem is mozdult és így végre-valahára megérte, hogy a kocsi berobogott az udvarra. Még jóformán meg sem állt a kocsi, már kiugrott belőle egy vidám képű fiu, a ki nem volt más, mint Berti, az Etelke kedves testvére. A leányka mindjárt a nyakába is ugrott s a két testvér igazi örömmel megölelte, összecsókolta egymást. Jó testvérek voltak, őszintén szerették egymást és legnagyobb örömük volt, mikor a szüneti napokon együtt lehettek.

— Jaj Bertikém, aranyos Bertikém, már azt hittem, soha sem jössz meg! Oly nehezen vártalak! De csakhogyt itt vagy! Most már vigan leszünk! Most sokkal szebb ám minden mint husvétkor, hogy utoljára itthon voltál. A kertben sok a gyümölcs...asztán van gyönyörű kis csikóknak...vettünk egy csacsit...majd megmutatom neked...a galambok nagyon megsaporodtak, meg két kis kutyánk is van...Ma még nem is láttam őket, egész délelőtt téged lestelek.

— Azt ugyan kár volt tenned, mert tudhattad, hogy csak délután jövök, felelé Berti nevetve. A legfontosabb pedig

most az, hogy van-e jó ebéd? Mert éhes vagyok, mint a farkas.

— Ejnye, te csuf Berti! Az a legfontosabb! Mikor már egy fertály esztendeje nem látalak!

— De most itt vagyok és láthatsz, ingerkedik a vigfiu. Hanem ebéd előtt szeretném még apácskát is látni. . . és ő is bizonyosan már szeretné, hogy ebédeljünk.

— Oh, mindig csak az ebéden jár az eszed.

— Persze hogy azon, kedves Etuskám, mikor reggel óta utban vagyok és már egy hét óta tartogatom az étvágyamat arra a jó ebédre, melyet itthon kapok. Persze, te azt neveded, mert mindig itthon vagy, nem voltál ugy idegenben, mint én. Nekem ugyan nem főztek kedvencz ételeimet.

Már ezt Etelka is oly nagy dolognak találta, hogy teljesen igazat adott Bertinek. Ugyancsak megsajnálta.

— Szegény Bertikém! Nem volt ott olyan jó dolgod, mint itthon, ugy-e? No, de most majd lesz. . . az öreg szakácsné majd főz, süt, amit csak kívánsz.

— Igen ám, ha Nina néni megengedi.

— Oh, a néni nincs itthon.

— Nincs itthon! Hát hol van?

— Elutazott pár hétre, mert most, tudod, nekem is szünet időm van, nem fogok tanulni.

— Ez már aztán pompás! Így hát nem lesz mindig a sarkunkban, nem kell mindig beszámolni, hogy mit csináltunk, hol voltunk.

— Nem bizony! Jól fogunk mulatni, teszünk amit akarunk. Apácskának sok a dolga; tudod, ő nem kutatja, mivel mulla-

örömmel fogadta. Mert Berti jó bizonyítványt hozott az iskolából, az egész tanév alatt is jól viselte magát.

— Remélem, itthon is meg leszek veled elégedve, mondá az apa. Most pár napig magatokra lesztek hagyva, mert nekem egy fontos dolgom akadt, a néni pedig nincs itthon. Bizom benned, Berti, hogy ez a szeleburdi leány nem kerül valami bajba, vigyázni fogsz reá.

— Oh, ácska, fogok bizony! Nyugodt lehetsz.

A gyermekek anyja már több évvel ezelőtt meghalt s egy nagynénjök jött a házhoz, a ki okosan, szeretettel, de szigoruan is gondját viselte a gyermekeknek. Szerették is voltaképen, de hát mivel oly szigoruan rendben tartotta őket, mégsem bánták, hogy ha most egy ideig a néni felügyelete nélkül lesznek. Még ilyen kedvökre való szünet idejök soha sem volt.

Berti nem volt pajkos, vásott fiu, sőt inkább igen komoly és illedelmes, de testvérkéjét nagyon szerette s mindent megtett a kedve-

tünk. Jaj de csak jó dolgunk lesz! Alig is vártam, hogy már jöjj!

Ez alatt beértek a házba és Berti sietett apához, ki már várta és szintén

ért. Etelka pedig nyughatatlan kis jószág volt s mivel egymagában nem igen tudott jól elmulatni, azért várta Bertit oly türelmetlenül.

Mindjárt ebéd után neki is indultak, hogy valami jó mulatságot keressenek. Legelőször is a gazdasági udvarra jutottak. Ott a két ló egy üres szekér elé befogva állt és békességesen várakozott. A kocsis benn volt a házban valamiért.

— Kocsikázzunk egy kicsit! mondá Etelka.

— Az jó lesz!

Felültek a kocsira. Berti megragadta a gyeplőt, Etelka az ostort s kiáltozva, csapkodva megindították a lovakat. Ezek mentek is, még pedig egyenesen neki a félig nyitott kapunak. Itt a szekér beleakadt a kapufélfába, a tengely nagyot recsesent s a lovak megálltak, mert a szekér nem tért ki. Érezni is lehetett, hogy a kocsi eleje, eltörvén a tengely, miként hajlik le.

— No, majd megigazítja a János, szól Etelka. Már ezzel nem mulathatunk tovább. Jobb is lesz, ha itt nem ér.

Leugráltak és elfutottak, épen mikor az öreg János kocsis előjött. Persze, hogy nem örült annak, amit látott; de Etelka és Berti már messze jártak.

— Menjünk inkább a kertbe, szól Etelka. Már érik az eper, van pompás egres, majd csipegetünk egy kicsit.

Berti nem volt ellensége az ilyen jónak, tehát megindultak a kert felé. De mikor az ajtóhoz értek, csukva találták. A kulcs benne volt a zárban, csakhogy belülről.

— Oh az a csuf, vén kertész! Már megint magára csukta az ajtót! szólta a kis leány boszusan. És hiába kiáltozunk ám neki, nem nyitja ki, ha csak apácska vagy a néni nincs velünk. Sokszor próbáltam.

— Bizonyosan félti tőlünk a szép gyümölcsseit. Alighanem rajta kapott már téged, Etuskám, mikor megdézsmáltad az epret.

— Persze! De hisz a mienk... még apa is azt mondta, hogy szabad, csak ne sokat. Hanem ez a vén kertész úgy őrzi a kertjét, mint valami hétfejű sárkány. Tessék, most be akarunk menni és nem lehet!

— No, ha épen nagyon kívánod, hát bemegyünk, ha nem ereszt is az öreg. Nincs nekem szükségem az ő engedélyére.

— De mikor be van csukva az ajtó!

— Majd kinyitom belülről. Nem azért tanultam tornázni, hogy egy kis kerítéstől megijedjek.

Ezzel Berti neki ment a kerítésnek, ügyesen fölkapaszkodott és eltűnt a tulsó oldalon. Etelka nagyon megörült ennek az ügyes gondolatnak, de öröme csak egy perczig tartott, mert a következő pillanatban nagy zuhanás és üvegsörömpölés hallatszott a tulsó oldalról.

— Jaj, Berti! Leestél? Megütötte magát?

— Meg biz én egy kicsit, de az nem volna baj... hanem épen a melegágyra estem és minden üvegét összetörtem... s a nadrágom is elszakadt.

— Ejnye no! Hadd lássam! Nyisd ki hamar az ajtót.

Berti ki is nyitotta, aztán mind a ketten nézegették a szerencsétlenül járt melegágynak fedő tábláit. Összetört biz ott mind az üveg és a drága plántákat is ugyancsak agyon taposta Berti, mialatt feltápáskodott. Jó szerencse, hogy össze nem vérezte magát.

— Fog az a vén kertész haragudni! szolt Berti.

— De fog ám! Inkább menjünk is innen, ne is tudja, hogyan történt. Menjünk ki a mezőre, ott nincs üveges meleg ágy.

Mentek is, oly szaporán, hogy még az ajtót is elfelejtették maguk után betenni. Csak azon iparkodtak, hogy a kertész meg ne lássa őket. Amint egyszer hátra néztek, látták, hogy a kertész nem jön utánok, hanem a szürke csacsi, mely épen ott ögyelgett volt az udvaron, sétál befelé a nyitott ajtón a kertbe, a mely pedig épenséggel nem neki való hely volt. Ezt persze nem a csacsi gondolta, mert ő igen is magának valónak tartotta. Pompás zsöngé palántákat talált jobbra-balra, harapdálta is mohón; olyan jó napot csinált magának, hogy azóta sem volt, de talán soha sem is lesz többé olyan jó napja. A vén kertész természetesen nem úgy gondolkozott, hogy ő a csacsi számára termeszti a szép és jó veteményeket; de hát ez az ő dolga, Etelka és Berti ezalatt már megkerülték a kertet és kint jártak a mezőn, a folyó partján.

— Milyen jó volna egy kicsit csónakázni, sóhajtá Etelka. Itt a csónak és nem lehet használni.

Biz azt nem lehetett. Mert a csónak erős czölöphöz volt lánczolva s a láncz lelakatolva.

— Ezt is a néni találta ki, mióta egyszer magam próbáltam csónakázni. Pedig tudok ám evezni, most pedig ketten szépen evezgetnénk. Amott a tulsó parton olyan szép virágok vannak a víz szélén...

minap egyszer apácskával voltam ott. Milyen jó volna oda menni!

Már ezen Berti a legjobb akarattal sem segíthetett, így hát csak a víz mentén sétálgattak, jó messzire elbolyongva a házuktól. Egyszerre nagy örömmel kiáltá Berti:

— No, van itt csónak!

Csakugyan volt. Csinos kis csónak lengett ott, kikötte a part szélén álló fához. Bizonyosan valamelyik szomszédé. Látni nem lehetett senkit, a csónakos talán elszélt valahová a mezőre; de a két testvér ezzel nem törődött, hanem iziben beugrott a csónakba és eloldotta, aztán nagy vigan hozzá fogott az evezéshez. (Lásd a képet a czimlapon.)

Hozzá fogni hozzá fogtak, de biz a csónak igazában csak oda ment, a hová a víz vitte. Hát ez sem baj! Etelka és Berti azért úgy képzelték, hogy ők is épen oda akarnak jutni. Nagyon tetszett nekik a ringatózás a vizen; még azt sem igen vették észre, hogy beborult az ég. De már azt észre vették, mikor a csónak egyszerre sebesen kezdett haladni, aztán hirtelen nagyot surlódott a fenéke, egyet zökkent és — megállt. Zátony volt ott a víz közepén, arra került.

Eleinte ezt sem vették valami nagyon komolyan, inkább mulattak a kis kalandon és hozzá láttak, hogy letolják a csónakot a zátonyról. Csakhogy erre nem volt elég erejük, a csónak makacsul megülpedett. A nagy erőlködésben először Berti, aztán Etelka is elejtették az evezőt, a víz elkapta s most már tehetetlenül fogva voltak ott a víz közepén. És épen ekkor megeredt az eső, még pedig javában; egy-két perc

Mindjárt ebéd után neki is indultak, hogy valami jó mulatságot keressenek. Legelőször is a gazdasági udvarra jutottak. Ott a két ló egy üres szekér elé befogva állt és békességesen várakozott. A kocsis benn volt a házban valamiért.

— Kocsikázzunk egy kicsit! mondá Etelka.

— Az jó lesz!

Felültek a kocsira. Berti megragadta a gyeplőt, Etelka az ostort s kiáltozva, csapkodva megindították a lovakat. Ezek mentek is, még pedig egyenesen neki a félig nyitott kapunak. Itt a szekér beleakadt a kapufélfába, a tengely nagyot recscent s a lovak megálltak, mert a szekér nem tért ki. Érezni is lehetett, hogy a kocsi eleje, eltörvén a tengely, miként hajlik le.

— No, majd megigazítja a János, szolt Etelka. Már ezzel nem mulathatunk tovább. Jobb is lesz, ha itt nem ér.

Leugráltak és elfutottak, épen mikor az öreg János kocsis előjött. Persze, hogy nem örült annak, amit látott; de Etelka és Berti már messze jártak.

— Menjünk inkább a kertbe, szolt Etelka. Már érik az eper, van pompás egres, majd csipegetünk egy kicsit.

Berti nem volt ellensége az ilyen jónak, tehát megindultak a kert felé. De mikor az ajtóhoz értek, csukva találták. A kulcs benne volt a zárban, csakhogy belülről.

— Oh az a csuf, vén kertész! Már megint magára csukta az ajtót! szolt a kis leány boszusan. És hiába kiáltozunk ám neki, nem nyitja ki, ha csak apácska vagy a néni nincs velünk. Sokszor próbáltam.

— Bizonyosan félti tőlünk a szép gyümölcsseit. Alighanem rajta kapott már téged, Etuskám, mikor megdézsmáltad az epret.

— Persze! De hisz a mienk... még apa is azt mondta, hogy szabad, csak ne sokat. Hanem ez a vén kertész úgy őrzi a kertjét, mint valami hétfejú sárkány. Tessék, most be akarunk menni és nem lehet!

— No, ha épen nagyon kívánod, hát bemegyünk, ha nem ereszt is az öreg. Nincs nekem szükségem az ő engedélyére.

— De mikor be van csukva az ajtó!

— Majd kinyitom belülről. Nem azért tanultam tornázni, hogy egy kis keritéstől megijedjek.

Ezzel Berti neki ment a kerítésnek, ügyesen fölkapaszkodott és eltűnt a tulsó oldalon. Etelka nagyon megörült ennek az ügyes gondolatnak, de öröme csak egy perczig tartott, mert a következő pillanatban nagy zuhanás és üvegsörömpölés hallatszott a tulsó oldalról.

— Jaj, Berti! Leestél? Megütötte magát?

— Meg biz én egy kicsit, de az nem volna baj... hanem épen a melegágyra estem és minden üvegét összetörtem... s a nadrágom is elszakadt.

— Ejnye no! Hadd lássam! Nyisd ki hamar az ajtót.

Berti ki is nyitotta, aztán mind a ketten nézegették a szerencsétlenül járt melegágynak fedő tábláit. Összetört bizott mind az üveg és a drága plántákat is ugyancsak agyon taposta Berti, mialatt feltápáskodott. Jó szerencse, hogy össze nem vérezte magát.

— Fog az a vén kertész haragudni! szolt Berti.

— De fog ám! Inkább menjünk is innen, ne is tudja, hogyan történt. Menjünk ki a mezőre, ott nincs üveges meleg ágy.

Mentek is, oly szaporán, hogy még az ajtót is elfelejtették maguk után betenni. Csak azon iparkodtak, hogy a kertész meg ne lássa őket. Amint egyszer hátra néztek, látták, hogy a kertész nem jön utánok, hanem a szürke csacsi, mely épen ott őgyelgett volt az udvaron, sétál befelé a nyitott ajtón a kertbe, a mely pedig épenséggel nem neki való hely volt. Ezt persze nem a csacsi gondolta, mert ő igen is magának valónak tartotta. Pompás zsönge palántákat talált jobbra-balra, harapdálta is mohón; olyan jó napot csinált magának, hogy azóta sem volt, de talán soha sem is lesz többé olyan jó napja. A vén kertész természetesen nem úgy gondolkozott, hogy ő a csacsi számára termesztí a szép és jó veteményeket; de hát ez az ő dolga, Etelka és Berti ezalatt már megkerülték a kertet és kint jártak a mezőn, a folyó partján.

— Milyen jó volna egy kicsit csónakázni, sóhajta Etelka. Itt a csónak és nem lehet használni.

Biz azt nem lehetett. Mert a csónak erős czölöphöz volt lánczolva s a láncz lelakatolva.

— Ezt is a néni találta ki, mióta egyszer magam próbáltam csónakázni. Pedig tudok ám evezni, most pedig ketten szépen evezgetnénk. Amott a tulsó parton olyan szép virágok vannak a víz szélén...!

minap egyszer apácskával voltam ott. Milyen jó volna oda menni!

Már ezen Berti a legjobb akarattal sem segíthetett, így hát csak a víz mentén sétálgattak, jó messzire elbolyongva a házuktól. Egyszerre nagy örömmel kiáltá Berti:

— No, van itt csónak!

Csakugyan volt. Csinos kis csónak lengett ott, kikötve a part szélén álló fához. Bizonyosan valamelyik szomszédé. Látni nem lehetett senkit, a csónakos talán elszélt valahová a mezőre; de a két testvér ezzel nem törődött, hanem iziben beugrott a csónakba és eloldotta, aztán nagy vigan hozzá fogott az evezéshez. (Lásd a képet a czimlapon.)

Hozzá fogni hozzá fogtak, de biz a csónak igazában csak oda ment, a hová a víz vitte. Hát ez sem baj! Etelka és Berti azért úgy képzeltek, hogy ők is épen oda akarnak jutni. Nagyon tetszett nekik a ringatózás a vizen; még azt sem igen vették észre, hogy beborult az ég. De már azt észre vették, mikor a csónak egyszerre sebesen kezdett haladni, aztán hirtelen nagyot surlódott a feneke, egyet zökkent és — megállt. Zátony volt ott a víz közepén, arra került.

Eleinte ezt sem vették valami nagyon komolyan, inkább mulattak a kis kalandon és hozzá láttak, hogy letolják a csónakot a zátonyról. Csakhogy erre nem volt elég erejük, a csónak makacsul megülledett. A nagy erőlködésben először Berti, aztán Etelka is elejtették az evezőt, a víz elkapta s most már tehetetlenül fogva voltak ott a víz közepén. És épen ekkor megeredt az eső, még pedig javában; egy-két perc

alatt bőrig áztak. Ez már nem volt mulatságos. Etelke reszketett a félelemtől.

— Jaj Istenem, mi lesz belőlünk! Oh, most mit csináljunk? Elveszünk itt!

Nem mondhatnám, hogy Bertí is valami nagyon jól érezte magát, de igyekezett vitéznek látszani.

— No, ne sirj... majd csak elmulik az eső... azután majd csak jön valaki erre felé, kiáltozunk s majd kiségitenek.

Ez nagyon jó lett volna, ha ilyen szép rendben mindjárt megtörtént volna. De az eső makacsul esett, s az embereknek volt eszük, hogy ilyen időben nem mentek sétálni.

Mégis egyvalaki, amint az eső kissé szünt, megjelent ott a folyó partján, még pedig a csónak gazdája. Csodálkozva látta hogy a csónak eltűnt. Azt hitte, eloldózott s a víz elsodorta. Sietve ment tehát a víz mentén, hogy keresse és csakhamar meg is látta a folyó közepén, benne a két tönkre ázott gyermekkel. Mihamar megtudta, mi történt s ismerőse is levén az apának, sietett be a házba. Nemsokára másik csónak közeledett, benne az apa és ismerőse. Kiszabadították a zátonyra kerülteket csónakostul, csak a vízbe esett evezők veszték végkép kárba.

Lesütött szemmel, szégyenkezve, lucskos ruháikban dideregve kerültek a testvérek haza. Legelőször is át kellett öliözniök, aztán megjelenniök az apa előtt, ki szigorú hangon így szólt:

— Alig pár órája, hogy itthon vagy, Bertí, és már gyönyörű dolgok történtek. A kocsit eltörve, a meleg ágy üvegei bezuzva. A kertbe bocsátott csacsi lerágt a legszebb palántákat, ti magatok eloldtá-

tok másnak a csónakát s még veszedelemben kevertétek magatokat, — ez tovább nem mehet így!

Etelka bünbánólag szólalt meg:

— Oh, kedves apa, csak én vagyok a hibás, az én kedvemért tette... engem büntess.

— Roszat senkinek a kedvéért sem kell tenni. A vizen kiállott ijedelmet most elég büntetésnek tartom, de úgy látom, nagyon szükséges, hogy szigorú felügyelet alatt legyetek. Még ma irok a néni-kének, hogy jöjjön haza; holnapután itt lesz. Addig szoba áristomban lesztek.

Ugy is lett. Busan sopánkodtak egész este és másnap a szobában, aztán megjött a szigorú néni, a ki ráért, hogy vigyázzon reájok. Volt azért vidám napok azután elég, játszhattak, mulathattak. Jól tölthették idejüket, de még is mindig csak úgy, amint a néni engedte. Bele is nyugodtak.

— Magunk okoztuk, mondá Bertí. Nem tudtuk jól használni a szabadságot, tehát tűrjük szépen, hogy vezessenek.

A PILLANGÓ ÉS A MÉH.

— Kicsi mese. —

Egy gyönyörű nyári napon, mikor a virágok java pompájokban nyíltak és illatoztak a kertben, egy szerényke kis méhecske és egy pompás tarka szárnyú pillangó ugyan egy virágbokornakkét nyíló virág kelyhére kerültek. Mind a ketten a virág mézét szívták, de a pillangó mihamar odább röppent. Egy kis idő múlva azonban véletlenül megint csak oda került vissza.

— Uram bocsá! kiáltá álmélkodva. Kedves méh szomszéd, hát még mindig itt vagy?

ég veszede-
— ez to-

t meg:

én vagyok
te... engem

dvéért sem
delmet most

gy látom,
ru felügye-

ok a néni-
napután itt

lesztek.

sopánkodtak
ában, aztán

rárért, hogy
vidám nap-

mulathattak.
ég is mindig

edte. Bele is

mondá Berti.

szabadságot,
essenek.

A MÉH.

on, mikor a
ban nyitak

szerényke kis
rka szárnyu

rnakkét nyiló
d a kettő a

langó miha-
s idő mulva

sak oda ke-
álmélkodva.

még mindig

— Itt ám. Sok mézport találtam,
össze kell szednem.

— No, már igazán sajnálom. Meny-
nyit fáradsz, mennyit vesződöl reggeltől
estig. Én azóta már vagy tiz virágbokrot
megjártam, vagy ötven virágba bele kős-
toltam. Mennyivel jobb az én életem! És
ámbár csak mulatok és nem fáradok,
mégis szebb vagyok, megbámulnak, sza-
ladnak utánam.

— Az ám, aztán el is fognak, gom-
bostüre tűznek vagy pedig letépik a
szárnyaidat és nyomorultan mulsz ki.

A hetvenkedő pillangó egy pillanatra
elhallgatott, mert nem igen tudott mit
felelni, mivelhogy érezte a méhecske igaz-
ságát. De csakhamar vissza nyerte hetyke-
ségét és nevetve mondá:

— Az bizony megesik az olyannal,
a ki ügyetlen. Csakhogy én szemes va-
gyok ám, engem meg nem fognak, s vígan
élem világomat. Te fáradsz, dolgozol, mint
a rabmunkás, én pedig gond nélkül szál-
lok egyik virágról a másikra.

— Az nagyon szép, felelé a méhecske.
Csakhogy a kik ugy gondatlanul élnek és
nem törődnek semmivel, rendszeren igen
haszontalanul élnek ezen a világon. Én
fáradok, de gyűjtök is ám jó mézet.

— No bizony, van mivel dicsekedned!
Gyűjtöd a jó mézet és mikor össze gyűj-
tötted, elveszik tőled. Én legalább vidá-
man élek, örvendek a meleg napfénynek,
élvezem a virágok mézét s mikor rövid
életem véget ér, legalább elmondhatom,
hogy jól töltöttem el, te pedig elcsigázva,
kimerülve jutsz rövid életed végéhez.

— Ebben bizony nagyon tévedsz,
barátocskám. Mind a kettőn hamar el-
jutunk rövid életünk végére, az igaz; de
ott aztán nagy a különbség. A meleg
napfénynek én is örvendtettem, a virágok
mézét én is élveztem, vidáman röpkedtem
épen úgy mint te. De mikor te kimúltál,
senki sem emleget vagy legföljebb azt
mondják rád, hogy hiába való jószág

voltál. Én pedig hasznot tettem, kedvesen
emlékeznek meg rólam és munkámmal
örömet szerzek, úgy, hogy áldanak és pél-
dának mutatnak. Csak az él jól és boldo-
gan, ki hasznosan él!

NINKA MEGGYÓGYULT.

AH, OLY súlyos beteg voltál —
Égnek hála, felgyógyultál!

*De mert lábacskaid még gyenge,
Jöszte ide az ölembé!*

*Hadd emellek, te kis Ninka,
A szerető karjaimba.*

*Viszlek, viszlek a szabadba,
S figyelünk a madárdalra.*

*Megkérjük a kis pacsirtát,
Istennek majd rólad hirt ad;*

*Teremtőnknek vigye is meg
Imáját hü sziveinknek.*

VAD MUZSIKA.

(Képpel a 392—393. lapokon.)

MI RECSEGŐ trombitálás,
Mily riadás, hűhó?
Búgó bögő, bömbölő dob,
Öblögető kürtszó?

Diadalmas hadsereg jön?
Legyőzve az ellen?
Az egész nagy házban minden
Ablak bele rezzen.

Sem ellenség, sem diadal,
Csak is pogány lárma —
A szakácsné mért nem tartja
Edényeit zárva?

Leveses tál az öreg dob —
Szerpenyő a brúgó —
Tölcsér a kürt, a dara lant,
S hegedű a fuvó.

Az öreg Maris szakácsné
Látja, hallja s rémül —
Nem érti, hangszer miként vált
Konyha-edényébül!

S a kertben a három kicsi
Figyel a vad hangra:
»Csütt! Halljátok? Közeledik
A katona banda!»

Találós mesék.

Melyik az a kevélyen lépkedő, fényes
tollazatú madár, melynek ha első betűjét
másikkal cseréljük fel, egy híres kávétermő
szigetté válik?

*

Melyik országban nincsen rabló?

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXIV. kötet
22-dik számában közölt képrejtvény meg-
fejtése:

„Ahány ház, annyi szokás.”

Helyesen fejtették meg: Posztóczy Margit, Schubert Anna, Mayer Irén, Giza és Gyula, Deutsch Margit, Czinczár Mariska és Teréz, Schwartz Berta, Löwy Jozefin, Vagner Lujza, Unger Ferencz és Lajos, Weisz Ella és Imre, Tombor Valér, Kohári Margit és Paula, Berger István, Weisz Lujza és Jenő, Neuherr Berta, Jenny és Ignác (hiányosan), Plossek Margit és Gyula, Antal Gizella, Brachfeld Dezső, Henze Conradine, Fleischmann Irén, Hertzka Ágnes és Róbert, Schmahl János, Paul Ilona, Marton Jenő, Berkó Anti, Kláin Ödön, Weitzen-dörfer Ilona (hiányosan), Rechnitz Henrik és Izidor, Krausz Imre, Horváth Ilus, Milesz Pista és Ilonka, Máday Andor és Pista, Mikos Hedvig és Melanie, Urbanovich testvérek, gr. Nyáry Károly, Weiss Eszter, Villecz Erna, Kiss Edith és Márta, Csorba Iván, Oppler Mari, Szilágyi Ágota (részben), Proszvimmer Béla, Méhely Mariska és Kálmán, Weisz Béla és Kornél, Sonnenfeld Teréz és Fánika, Jacobovits Blanka és Adrienne, Molnár Gyula, Czárán Zoltán, Markó Hermine és Leontine, Sziklai testvérek, Blaskovits György, Singer Miczike, Brudl Fülöp, Markó Matild, Gáthy Jolán, Sztankóczy Lenke, Pfeiffer Gyula, Fisch Ernő, Wáhl Ernő, Luttká Gizella, Petrovics Zaida, Hatvani Deutsch Laczi, Schwarcz Nella és Lajos, Balázs Vera, Bergl Mariska, Reizsmann Aladár, Lukács Géza és Béla, Endresz testvérek, Barakonyi Margit, Geiger Jenő, Mihálkovich Irén és Jenő, Nagy Ilona és Mariska, Uferbach Gizella, Vavrik Leonka, Boér Giza, Ungár Malvine, Feldheim Ilonka, Piukovits Gyözöke, Klein Gizella, Keczer Stefánia, Lasz gallner Elza és Nóra, Grün Mózes, Pollák Alfréd, Baróthy Sándor, Csergő Lenke, Kun Árpád és Tibor, Filperger Hermína, Wassermann Gizella, Mariska és Ilonka (hiányosan), Riszdorfer Erzsike,

k.

kedő, fényes
első betűjét
és kávétermő

n rabló?

GFEJTÖK.

XIV. kötet
rejtvény meg-

kás."

meg: Posz-
ayer Irén, Giza
zár Mariska és
ozefin, Wagner
Weisz Ella és
rgit és Paula,
Jenő, Neuherr
osan). Plosske
rachfeld Dezső,
Irén, Hertzka
s, Paul Ilona,
Ödön, Weitzen-
nitz Henrik és
s, Miliesz Pista
s, Mikos Hedvig
ek, gr. Nyáry
z Erna, Kiss
Oppler Mari,
zvimmer Béla,
sz Béla és Kor-
ika, Jacobovits
ala, Czárán Zol-
e, Sziklai test-
nger Miczike,
Gáthy Jolán,
la, Fisch Ernő,
etrovics Zaida,
z Nella és Lajos,
zmann Aladár,
estvérek, Bara-
hálkovich Irén
a. Uferbach Gi-
Ungár Malvine,
győzőke, Klein
gallner Elza és
lfréd, Baróthy
rpád és Tibor,
n Gizella, Ma-
zdorfer Erzsike.

Murárik Berci (sajátkezű irást kívánok, máskép jövőre nem közölhetem nevedet. F. b.) Steinberger Zsófi, Csilléry Adél és Vilmos, Filperger Hermina, Bogyánszky Hermina és Fleischmann Valéria, Boskovits Anna és Vilmos, Tripolszky Mariska és Gábor, Veidinger Irma, Lang Ferike, Polner Zoltán, Lászlófalvy E. Árpád, Exner Paula, Lővy Izidor, Becker Gyula és Aurél, Mihálovics Honora, Goldmark Kornélia és Sándor, Szabadi Árpád, Tisza Lajos, Miklós Ödön.

FORGÓ BÁCISI POSTÁJA.

Horváth Ambrus. Béke lesz-e vagy háboru: ennek vitatása nem tartozik a »Kis Lap« dolgai közé. Annyi bizonyos, hogy háboru esetén is, én veletek maradok és nektek a béke virágait fogom ápolni. A versike nem felel meg. — **Scharl testvérek.** Az elsőt némi változtatással decemberben közlöm. Akkor alkalmi lesz. Hogy zenét is tanultok, örvendő értem meg soraitokból. — **N.-Rhéde.** Ha jól sejttem, gyorsirású jegyek. Sajna, nem értem s kérem kell a szíves tudósítást hétköznapi írásban. — **Lászlófalvy E. Árpád.** A leírás lehetne valamivel élénkebb; újabb kísérletet várok. A »K. L.« muzeumának hol hallottátok Margittal híret? Mert én nem tudok felőle. Ha csak egyes kiváló gyermeklevelek és rajzok gyűjteményét nem értitek. — **Schmahl János.** A Kirchknopf testvérek lakása: Kecskeméti utca 14. sz. III. em. — „**A rendesség öröme**“ A »K. L.« legkisebb olvasójától is különb telnek. A levélbélyeg árát az árvizkárosultaknak juttatom. — **Jablonszky Jolán.** Nagyon is körülményes. Kis gyermektől ennyit követelni nem szabad. Azért könnyebbecske s egyszerűbb rejtvénytel tehetsz újabb kísérletet. — **Geiger Jenő.** Ama számokat szabatosabban köll megjelölnöd, mert így kikeresni sok időbe telnek. — **Truskovszky Margit.** A »K. L.« bekötési tábláit *Hirhäger* Károly m. t. acad. könyvkötő szolgáltatja. Czimnek elég ennyi. A rejtvényt lev. lapon vagy levélben küldöd be. Ez csak egyszerű? — **Szirák Dénes.** Pillangó gyűjtésre utmutató könyvecskét kapsz bármely könyves boltban. — **Steinberger Zsófi.** Levelednek, mint felgyógyulásod látható jelének, megörültem. — **Bogyánszky Hermine s Fleischmann Valeria.** Beigtattam. A régi is sorba kerül. Türelem! — **Vizi Riza.** Talán. — **Fisch Ernő.** Ügyes; meg fog jelenni. — **Joó Pista, Schvarcz testvérek, Hegedüs Angyalka.** Ha a rejtvények el vannak fogadva, közölni is fogom, esakhogy sorjában. — **Hencze Conradin.** Kéred a »Kis Lap«-nak »eddig megjelent füzetek« (számaik) No gyermekem: eddigelé vagy 900

jelent már meg. Nem gondolhatom hogy valamennyit kéred, de a kiadóhivatal nem is szolgálhatna velök mert innen-onnan 18 éve, hogy a »K. L.« megszületett, és sok olyan, aki akkor még kis lány volt, annak már a fiacskája olvasgatja most a »K. L.«-ot. Ird meg melyik kötetnek melyik számaik kívánod s kéresekkel fordulj a kiadó kivatalhoz s ne a szerkesztőhöz. Soraidból nem értem meg: fiúcska vagy-e, avagy lányka? *Conradin* fiú név (l. Conradin császárt.) *Conradine* vagy *Conradina* nőnév. Sejttem hogy *Conradine* vagy, mert elharapózott hiba az Magyarországon, hogy a *Renée, Alvine, Hermine* s több itancziásan hangoztatott nőneveket a végső néma e elhagyásával írják, a midőn pedig férfi neveket jelentenek azok. *Renée* helyett p. *René*-t írni: épen annyi, mint ha az, a kinek *Renata* a neve *Renatust* használna. Ezt nem csak neked, de nektek is mondom. — **Sz. V.** Az »elveszett gyermek« című francia elbeszélés felől semmi tudomásom. Tán csakugyan elvesztett. — *Több levélről a jövő számban.*

KIS HIRDETŐ.

Elveszett!

A Forgó bácsihoz intézett számos levél nagyobb részéből elveszett egy csomó vessző, pont és datum. Főleg datum (keltezési hely és idő) annyi, hogy — a pósta-bélyeg homályos volta miatt — szerkesztő és kiadó-hivatal nem tudják, hogyan segítsenek a felpanaszolt bajon. A becsületes megtalálókát kérem a lelt dolgokat mentül előbb beküldeni hozzámmal. **F. b.**

Találtatott

egy egész pocza-csűrhe. A malaczkák szinte visítva, rőffenve futkosnak a levelek soraiban és sorai közt. A kis gazdák megtalálhatják a poczákat a »K. L.« szerkesztői hivatalában, ahol egy külön fiókba vannak elzárva. **F. b.**

Jótekonyság.

A viz- és tüzkárvallottak gyámolítására adakoztak: Wenckheim Kriszta 2 frt.

Tisza Lajos gyűjtése 12 frt. (Egyes adakozók: papa 2 frt., mama 2 frt., Paulina 1 frt., Béla 1 frt., piczi Kálmán 10 kr., István 1 frt., Ilona 1 frt., kis István 1 frt., Kálmán 1 frt., Nagy ur 50 kr., Csánki ur 40 kr., Lajos 1 frt.)

Ez adományok a »Nemzet« című napilapban vannak kimutatva.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.
Forgó bácsi.

A „Kis Lap“ t. előfizetőihez!

 ZAPORÁN fut az idő annak, ki jól használja s alig veszi észre, már ismét határvölgyöz ér. Szaporán fut nekünk is a „Kis Lap“-nál: nekem a megírás kedves munkájában, kis olvasóimnak pedig, kikhez a „Kis Lap“ hetenként pontosan beállit, az olvasásnak szorgalmas és, hiszem, kellemes foglalkozásával. Ekkép ismét eljutottunk, mint már annyiszor, egy kötetnek a végéhez, közös utunk egy határvölgyéhez.

A jövő hóval, az év második felének kezdetével, a „Kis Lap“ új kötete kezdődik, mely immáron a *harminczötödik* lesz. Nagy szám s amint az eddigi kötetek során, ez egész kis könyvtáron, végig tekintek: talán nem szerénytelen öröm és meglegedés tölt el, midőn a megfutott utra vissza gondolok. Ebben biztatást és biztositékot találok az ut folytatására, mert már rég nincs többé kétségem, hogy ez az az ut, melyen egyre tömegesebben gyűl a „Kis Lap“ köré a magyar gyermekvilág — maga részéről a „Kis Lap“ oly hosszú, hazánk ifjúsági irodalma terén páratlan multjában kezességét találva annak, hogy kedves szórazást, hasznos okulást fog találni a „Kis Lap“ minden számában, mint talált közel két évtized óta annyi ezer meg ezer gyermek, kik közül sokan ma már mint embernői emberek is kedvesen emlékeznek hajdani jó barátjokra, *Forgó bácsira*.

Ép ezért az új kötetre nézve ujat nem is mondhatok. Folytatása lesz az eddigieknek, de törekedve, hogy lehetőleg még tökéletesebb legyen tartalomban, rajzai művészi kiállítás tekintetében egyaránt. Közölni fog **hosszabb elbeszélés** mellett minden számban kisebb **beszélykét, mesét**, időnként előadásra alkalmas **szindarabot**, a rajzokhoz **költeményeket, ismeretterjesztő cikkeket** s minden számot élénkíteni fogja ezután is az elme élesítő **rejtvény, feladvány**, ugyszintén a kis olvasók által annyira kedvelt **Forgó bácsi postája**, mely minden kérdésre készséggel ad feleletet.

A „Kis Lap“ új köteténél együtt fogom találni, tudom, kis hiveim egész seregét s hozzá még új híveket, kiket hasonló meleg érzéssel üdvözöl és fogad

Forgó bácsi.

Tisztelettel kérjük a „Kis Lap“ t. előfizetőit, sziveskedjenek megrendeléseiket mielőbb beküldeni, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „Kis Lap“ előfizetési ára:

Negyedévre	1 frt 40 kr.
Félévre	2 „ 80 „
Egész évre	5 „ 60 „

Az előfizetési pénzek, melyeknek küldésénél legcélszerűbb a postai utalványok használata, a „Kis Lap“ kiadóhivatalához, (Budapest, Ferencziek tere, 3. sz. Athenaeum-épület) intézendők.

A „KIS LAP“ kiadó-hivatala.

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó hivatal: Budapest, Ferencziek tere 3-ik sz., Athenaeum épület.
Nyomtatja a kiadó tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.